

Cartes

Bescanó,
de l'estelada
a les pancartes
de la Grober
Mateu Frigoler Teixidor. Canet
d'Adri.

Bescanó també va patir fa pocs dies la serrada del pal i el robatori de l'estelada.

Avui he passat pel local on es pinten les pancartes reivindicatives del trist afer de la Grober, més de tres mesos sense sou. Els "pintors" em diuen decebuts i amoinats que d'una trentena d'aquestes que varen col·locar aquest cap de setmana per tot el poble, quasi no en queda cap.

En temps conflictius de vagues (a Bescanó no és el cas) solia aparèixer la figura de l'anomenat "esquirol".

Aquest que diuen corre pel poble de nit arrencant pancartes. L'hauem de batejar "l'ant-mussol". El mussol és un ocell de vida nocturna, és bo, viu de rosegadors i no fa cap mal a ningú. El de Bescanó és dolent, intolerant, antidemocràtic i no creu en la llibertat d'expressió. El tenen localitzat però he vist amb satisfacció la bona voluntat d'aquesta gent, s'ho agafen amb resignació.

Són temps difícils, el govern central ens roba i enganya, el treballador no veu cap millora. En el cas de la Grober fa falta molt diàleg i ganes de buscar solucions, esperem que aquestes arribin ben aviat.

I Calígula va nomenar cònsol el seu cavall, Incitatus
Fidel Rincón Murillo. Col·lectiu
d'Amics d'Unió. girona.

Miri, senyor Giraut, la cosa és molt senzilla. O Montse Surroca li va dir qui era la nova assessora i les seves vinculacions personals, amb la qual cosa vostè va contribuir a dos presumptes delictes: prevaricació i tràfic d'influències. O no li va dir, qüestió molt probable, i vostè va ser vilment enganyat, amb la qual cosa, una vegada més, entre "Rasputín", "Stalin" i la "Tsarina" han potinejat el digne càrrec de president de la Diputació.

I ja n'hi ha prou, senyor "Don Tancredo". La resta de dignes diputats d'Unió i els de Convergència, PSC i ERC no mereixen aquesta deriva. Vostè només fa de testaferró de quatre aprenents de Maquiavel que tenen sagrestada la Diputació. Li calia a vostè aquesta indignitat? Encara és a temps de donar un cop sobre la taula i posar a rega a aquests aventurers de la política.

I no m'oblido del meu partit, Unió. Ni ells podien arribar tan lluny, ni el partit a tan poca cosa. Duran ha enfollit i s'ha transformat en un nou Calígula que, recordem-ho, va nomenar cònsol el seu cavall, Incitatus. En efecte, Duran fa un temps que no es refia ni de Lleida. Per això va nomenar com a secretari general adjunt un gris administratiu que l'està portant pel territori de conflicte en conflicte, fins a la sotragada final. Em refereixo a Toni Font, que s'ha envoltat a Girona dels menys capacitats per fer la travessa post-Torramadé.

D'una cosa estic segur. A Girona no tornarà a haver-hi president de la Diputació d'Unió. S'ho han merescut amb un comportament indigne.

Crec que se li acumula feina a la fiscalia, perquè més enllà de l'immoral nepotisme de la diputada, podrien ser autors d'un seguit de delictes: suborn de funcionari, tràfic d'influències i malbaratament de cabals públics.

Però no passarà res. Duran crearà una tercera via per tal que els ciutadans mirin el dit que assenyala la lluna i no vegin la desvergonyida actuació dels seus a la Diputació de Girona.

El record de la meua Setmana Santa

M. Elisa Ros. girona.

Deu ser que el temps aquest de la Quaresma ens incita a pensar; endinsar-nos en el si d'un mateix, i que el propi sentiment s'omple de records d'aquesta època en què cada any revivim moments intensos en els quals religió, tradició i costums ens han conformat.

Setmana Santa a Girona, per als que tenim bastants anys, venia amb silenci i recolliment: Via Crucis, Vetlles, els colors de la liturgia, els cants... tot amarava la tristesa de la Passió i Mort de Crist.

De tant en tant, sense saber què ho provo?cava (la joventut imagino), esclata?va un cant a la vida, al sol lluminós de la primavera, a qualsevol cosa que t'obria el somriure. I és que pensaves en els dos dies que tancaven la Setmana: Diumenge i Dilluns de Pasqua!

Els anys m'han fet descobrir el sentit verdader d'aquesta alegria. La paraula és Resurrecció i el sentit és Esperança. Darrere la Mort hi ha la Vida.

L'última frase podria ser rotundament afirmativa o portar un interrogant, segons la confessió o fe del lliurepensador.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/04/16/cartes/665494.html?utm_source=rss